637/02

Den 21. januar 2002 blev i sag nr. 55.899:

xxxx xxxxxxxxxx
xxxxxxxx xxxx xx
xxxx xxxxxxxx

mod

Popermo Forsikring G/S
Dalumvej 89
5250 Odense SV

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Popermo Forsikring G/S, påstår selskabet pligtig at anerkende, at klageren har været udsat for et dækningsberettigende ulykkestilfælde.

Klageren, som er politiassistent, anmeldte den 4/3 2001, at han den 15/7 1998 havde været udsat for et ulykkestilfælde, og at han som følge heraf havde pådraget sig en posttraumatisk belastningsreaktion.

Selve hændelsen er beskrevet i klagerens oplysningsrapport af 15/7 1998. Af denne fremgår: "Under patrulje i dag kl. 0150 i ...138 ... bemærkede jeg en bil, der holdt parkeret, ca. 100 m vest for det derværende fodgængerfelt ... Bilen holdt med front mod Øst med tændte lygter, og føreren 'kippede' med lyset flere gange, hvorfor jeg troede, det var en, der havde brug for hjælp. Jeg kørte hen mod bilen, som nu tændte det lange lys. Jeg standsede over for bilen, ... og spurgte via vagthavende på køretøjet i CRM. Herefter rullede jeg venstre siderude ned, lyste over på føreren, der var alene i bilen, og råbte det var politiet. Samtidig stod jeg ud af bilen for at henvende mig til ham, men inden jeg var nået helt ud af den civile patruljevogn, startede føreren bilen med hjulspind

og kørte kort mod øst. Han vendte imidlertid bilen og med høj hastighed styrede han direkte mod patruljevognen, som jeg sprang ind i. Han drejede skarpt af ved patruljevognens venstre bagende, fortsatte et stykke mod vest for at vende igen, og denne gang styrede han direkte mod fronten af patruljevognen. Jeg tilkaldte assistance og satte vagthavende ... ind i sagen. Da han vedblev at køre fuldkomment vildt, besluttede jeg mig for at køre de tilkaldte kollegaer i møde. Men dette udviklede sig nu til, at føreren med høj hastighed kørte efter patruljevognen. Jeg øgede patruljevognens hastighed og orienterede kollegaerne om situationen. Det hele udviklede sig til, at føreren jagtede mig, medens vi kørte mod K. med hastigheder på ca. 140 - 150 km/t. I K. kom ...130 med pa. H.N. til stede, og umiddelbart efter pa. J.C. i ...122 og pa. P.A. i ..124. Ikke desto mindre fortsatte føreren sin vanvittige kørsel efter mig. I krydset ... vendte jeg rundt, hvilket sigtede også gjorde. Herfra overtog ...130, ...124 og ...122 jagten af sigtede med tændt blå udryknings signal. Jagten gik tilbage gennem K. via R. og sluttede i G. Det skal anføres, at jeg ikke deltog i hverken jagten eller standsningen af sigtede."

Klageren har med håndskrift påført rapporten følgende bemærkning: ”Det skal anføres, at pgl. udtalte at han nok skulle få mig ryddet af vejen, da vi befandt os på politistationen.”

Det viste sig, at modparten var en psykisk syg person.

Speciallæge i psykiatri har til brug for ASS i erklæring den 4/11 1998 bl.a. anført: "Pt. startede straks efter hændelsen sit arbejde igen, idet han godt vidste at det er det bedste, han sørgede også for at køre på de samme vejstrækninger igen, og det første par uger havde han det rimeligt godt, men efterhånden begyndte han at føle sig skidt tilpas. Hændelsen begyndte at dukke op i hans erindringer uden at han kunne skyde dem fra sig, og han følte et voldsomt ubehag ved at se manden igen, sov dårligt om natten, idet hændelsen også optrådte i hans drømme. Samtidig begyndte der at komme gamle erindringer frem i drømme om alle de tragiske og dramatiske oplevelser han havde haft inden for politiet, han syntes, han mistede interessen for sit arbejde og en hund, som han var ved at træne op og ellers var glad for kunne han ikke få igennem prøven skønt det ellers er noget han har stor erfaring i. Den blev derfor taget fra ham og sendt til et andet sted i landet, hvilket han oplevede som en stor ydmygelse. Han var de første par

uger et par gange hos en psykolog ... og genoptog i begyndelsen af oktober samtalerne, har haft 8 i alt, men han synes ikke, der kom nogen fremgang og psykologen sluttede med at erklære at han nok var udbrændt. Han erkender da også, at han føler lede ved det meste af politiarbejdet, han har nu været sygemeldt i en halv snes dage har hængt sin uniform væk og kigger nødig i skabet, han føler sig irritabel og har svært ved at koncentrere sig om læsning og andre ting han giver sig af med. Han har stadig onde drømme som anført og plages også af forestillinger om at han skal møde den pågældende igen, er bange for at han slet ikke vil kunne optræde professionelt, flygter at han ved det mindste angreb fra ham vil forsvare sig aggressivt og uden hæmninger. Han har ofte smerter i maven og kaster op uden dog at kunne sige om der er noget mad, han ikke tåler. Han har fået først Lozec og nu Acinil uden synderlig effekt, men han kaster da ikke op længere. Pt. er en høj kraftig mand med et udseende svarende til alderen og i middel ernæringstilstand. I kontakten er han åben og ligefrem og fortæller rimelig detaljeret både om sit tidligere liv og de aktuelle begivenheder. Han kan også fortælle ret frit om hændelsen. Hans stemningsleje er klart forsænket, og han giver udtryk for en vis håbløshed og total manglende lystfølelse, men er heller ikke udadprojicerende. Pt. har således en typisk posttraumatisk belastningsreaktion og har absolut brug for fortsat psykiatrisk behandling. Jeg mener hans mavegener udelukkende er psykosomatiske. På lidt længere sigt kan han muligvis have nytte af antidepressiv behandling. Tilfældet er ikke anmeldt til arbejdsskadestyrelsen hvilket jeg absolut mener det bør, og jeg vil derfor rekvirere de nødvendige skemaer. Jeg har foreløbig lovet at tale med ham snart igen."

Det fremgår af sagen, at klageren efterfølgende er afskediget fra politiet og er blevet førtidspensionist.

I selskabets skrivelse af 29/5 2001 til nævnet hedder det bl.a.: "Forsikringstageren deltog ikke i denne 'biljagt' og heller ikke i standsningen af det andet køretøj. Endvidere var der på intet tidspunkt fysisk kontakt med gerningsmanden. Da der tillige er tale om en arbejdsskade, rekvirerede vi lægelige oplysninger via Arbejdsskadestyrelsen. Arbejdsskadestyrelsen sendte os lægeoplysninger fra E.H., ..., og fra I.J. ... Det fremgår af samtlige lægelige bilag at forsikringstageren genoptog sit arbejde straks efter hændelsen den 15/7 1998, og at forsikringstageren på daværende tidspunkt havde det godt.

Efter nogle uger begyndte forsikringstageren dog at tænke på begivenheden fra den 15/7 1998. Tillige dukkede tidligere traumer frem i hukommelsen, og forsikringstageren sygemeldes ca. 4 måneder efter hændelsen. Den kollektive ulykkesforsikring dækker i henhold til forsikringsbetingelsernes § 1.1a ulykkestilfælde hvorved forstås: 'En tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet som har en påviselig beskadigelse af dette til følge.' Der skete ikke den 15/7 1998 en pludselig udefra kommende indvirkning på legemet som havde en påviselig beskadigelse af dette til følge, og den posttraumatiske belastningsreaktion, som forsikringstageren har udviklet, er udviklet over et længere tidsrum og ikke på et tidspunkt. Desuden var forsikringstageren ikke i forbindelse med denne hændelse udsat for påvirkninger ud over hvad der sædvanligvis forbindes med et arbejde som politiassistent. Derfor skrev vi til forsikringstageren ... og afviste erstatningsudbetaling idet definitionen for et ulykkestilfælde ikke var opfyldt. Over for Ankenævnet fastholder vi at definitionen for et ulykkestilfælde således som denne er beskrevet i forsikringsbetingelsernes § 1.1a, ikke er opfyldt, og at vi derfor ikke skal betale erstatning. Vi bemærker at Arbejdsskadestyrelsen har anerkendt hændelsen, men at hændelsen omfattes af Arbejdsskadeforsikringen er sædvanligvis uden betydning for sagens behandling i Ankenævnet, jf. Ankenævnets sædvanlige praksis."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.: "**§ 1. <u>Forsikringens omfang.</u>** 1. Ulykkestilfælde. a. Forsikringen giver ret til erstatning ved ulykkestilfælde, hvorved forstås en tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet, som har en påviselig beskadigelse af dette til følge."

Nævnet udtaler:
Nævnet finder, at klageren ikke har været udsat for et ulykkestilfælde i forsikringsbetingelsernes forstand.

5. 55.899

Derfor

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen